

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 810/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 193/2015, Rvp 194/2015, Rvp 668/2015, Rvp 960/2015, Rvp 1666/2015, Rvp 3911/2015, Rvp 3912/2015, Rvp 3913/2015 a Rvp 4032/2015 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Humenné sp. zn. 17 Er 137/2004 zo 4. februára 2013 (Rvp 193/2015), sp. zn. 12 Er 618/2009 z 30. apríla 2013 (Rvp 194/2015), sp. zn. 10 Er 61/2005 z 19. februára 2013 (Rvp 668/2015), sp. zn. 12 Er 626/2008 zo 4. mája 2012 (Rvp 960/2015), sp. zn. 21 Er 12/2009 zo 6. augusta 2012 (Rvp 1666/2015), sp. zn. 10 Er 1070/2008 z 19. júla 2012 (Rvp 3911/2015), sp. zn. 10 Er 185/2007 zo 4. marca 2013 (Rvp 3912/2015), sp. zn. 10 Er 100/2004 zo 14. marca 2012 (Rvp 3913/2015), sp. zn. 11 Er 857/2006 zo 16. februára 2012 (Rvp 4032/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn.

5 CoE 32/2014 z 15. apríla 2014 (Rvp 193/2015), sp. zn. 17 CoE 174/2013 z 27. decembra 2013 (Rvp 194/2015), sp. zn. 12 CoE 100/2013 z 30. januára 2014 (Rvp 668/2015), sp. zn. 4 CoE 85/2014 zo 17. septembra 2014 (Rvp 960/2015), sp. zn. 20 CoE 84/2014 z 30. septembra 2014 (Rvp 1666/2015), sp. zn. 23 CoE 175/2013 z 21. marca 2014 (Rvp 3911/2015), sp. zn. 25 CoE 99/2013 z 19. februára 2014 (Rvp 3912/2015), sp. zn. 23 CoE 176/2013 z 28. februára 2014 (Rvp 3913/2015), sp. zn. 7 CoE 116/2012 z 20. augusta 2012 (Rvp 4032/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 193/2015, Rvp 194/2015, Rvp 668/2015, Rvp 960/2015, Rvp 1666/2015, Rvp 3911/2015, Rvp 3912/2015, Rvp 3913/2015 a Rvp 4032/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 193/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. januára 2015, 20. januára 2015, 26. januára 2015, 12. februára 2015, 19. marca 2015 a 27. marca 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru uzneseniami Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) uvedenými v záhlaví

tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a tiež práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“) a tiež postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkom úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), alebo dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (ďalej len „splnomocnenec“), ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade iniciovala začatie rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovské rozsudky sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

Potom, ako v začatých exekučných konaniach okresný súd poveril sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, napadnutými uzneseniami

okresného súdu boli exekúcie ex offio zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne zastavené. Proti napadnutým uzneseniam okresného súdu podala sťažovateľka odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd napadnutými uzneseniami krajský súd tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutia potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu na základe rozsiahlej argumentácie namieta, že napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, charty, práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu. K ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že súdy zastavili už prebiehajúce exekučné konania, na vykonanie ktorých už predtým udelili súdnemu exekútorovi poverenia. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd v jej veciach prekročil svoje právomoci ako exekučného súdu, keďže do právomoci okresného súdu ako exekučného súdu nepatrí vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresný súd podľa sťažovateľky rozhodol nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodol o zastavení exekúcií, čím mal sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť aj napriek tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že má síce v jednotlivých prípadoch k dispozícii exekučný titul (rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu), avšak tento je nevykonateľný. Namietané pochybenia okresného súdu podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

Sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu tiež namieta, že tak okresný súd, ako ani krajský súd nenariadili v jej veciach pojednávania aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 9. augusta 2012.

Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd jej veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých

podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“), pretože podľa jej tvrdenia sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve alebo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, pričom v tejto súvislosti nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte sťažovateľkou namietaných vecí.

Sťažovateľka poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, napadnuté uznesenia okresného súdu a napadnuté uznesenia krajského súdu zruší, veci vráti

na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou s'ťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

S'ťažovateľka tvrdí, že napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené ňou označené práv garantované ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom

prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie svojich práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu; okresný súd napadnutými uzneseniami zamietol žiadosti sťažovateľky o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, resp. vyhlásil exekúcie za neprípustné a zastavil ich.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti namietanému postupu a napadnutým uzneseniam okresného súdu odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Námietky sťažovateľky proti napadnutým uzneseniami krajského súdu možno sumarizovať do štyroch základných skupín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý ako súd exekučný podľa jej názoru nad rámec svojich kompetencií vecne preskúmaval exekučné tituly (potom, ako už raz tieto exekučné tituly preskúmal pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií). Sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd nenapravil ani pochybenia okresného súdu, ktorý pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikoval smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva. Ďalšia námietka sťažovateľky je založená na tvrdení, že krajský súd a pred ním tiež okresný

súd neprerušili (hoci prerušiť mali) exekučné konania na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, a to, či sa majú jej ustanovenia aplikované v danom prípade vykladať tak, že „... za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov“, alebo otázku, prečo splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon sťažovateľka namieta, že tak krajský súd, ako ani pred ním okresný súd nenariadili v jej veciach pojednávanie tak, ako im to ukladá § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

Pri preskúvaní uvedených námietok sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že jej v sťažnostiach použitá argumentácia je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila celom rade svojich predchádzajúcich sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, pričom námietky sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodné a na tomto základe všetky predchádzajúce sťažnosti odmietol v častiach smerujúcich proti rozhodnutiu odvolacieho súdu ako zjavne neopodstatnené [pozri napr. uznesenia sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013 a II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013 (išlo o prípady, keď bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo uznesenia sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013 a I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013 (v prípadoch, keď bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.)].

Vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné na ustálenie záverov všeobecných súdov, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke musia byť známe dôvody, pre ktoré ústavný súd odmietol jej predchádzajúce sťažnosti, ktoré sa týkali obdobných prípadov, aké sú preskúvané v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu ústavný súd, uplatňujúc zásadu hospodárnosti svojho postupu, považuje za dostatočné poukázať na svoju

argumentáciu obsiahnutú v už uvedených uzneseniach a konštatovať, že aj v tomto konaní preskúmané sťažnosti sú nedôvodné.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE 641/2011 z 30. novembra 2012, ktorým bolo zrušené uznesenie prvostupňového súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny a v časti úrokov z omeškania, ústavný súd uvádza, že Krajský súd v Bratislave takto rozhodol v dôsledku nepreskúmateľnosti odôvodnenia zrušovaného uznesenia, a tým naplnenia odvolacieho dôvodu ustanoveného v § 221 ods. 1 písm. f) OSP, t. j. z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, nie však z dôvodov, ktoré by vylučovali právne posúdenie sťažovateľkiných vecí takým spôsobom, ako to bolo v napadnutých uzneseniach krajského súdu.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práva na účinný prostriedok nápravy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania, ku ktorej porušeniu malo dôjsť tým, že konajúci krajský súd pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedal účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom (sťažovateľka tento záver odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, pozn.), ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z uvádzaných dôvodov už z napadnutých uznesení okresného súdu, proti ktorým podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení napadnutých uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom zmysle, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a vyložil svoje závery, pre ktoré dospel k záveru, že napadnuté uznesenia okresného súdu sú vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutých uznesení a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, je žiaduce, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v posudzovaných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný. V dôsledku toho neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť porušenie v petite sťažností označených práv.

Na základe uvedeného ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky v častiach smerujúcich proti napadnutým uzneseniam krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015